

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ОКРУЖНИ СУД У БЕОГРАДУ
ВЕЋЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Посл. бр. К.В. бр. 01/2003

ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА

Са главног претреса од 24.05.2005. године

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добар дан свима.

НАСТАВЉЕНО 24.05.2005. ГОДИНЕ

Са почетком у 9,30 сати

Констатује се да је веће у неизмењеном саставу, а да су присутни заменик тужиоца за ратне злочине Кнежевић, пуномоћници оштећених адвокати: Даниловић, Томић, Баровић и Тодоровић, те браниоци оптужених адвокати Заклан, Јеврић, Продановић, Перковић, Вукотић, Перески, Штрбац, Калањ, Дозет, Јелушић и Бојков, а одсутни су браниоци адвокати Петрушић, Вујин, Пилиповић и Мијатовић, Станић и Мамула, Станојловић, Ђурђевић, Илија Радуловић и Слободан Сташевић.

АДВ. ПРОДАНОВИЋ СЛАВИША: Ако дозволите ја сам замољен од колега да их мењам данас, ја сам о томе већ обавестио опт. Мугошу пошто ће вероватно бити споменут од једног сведока прије расправе, а он се сложио с тим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Мугоша?

Опт. Мугоша је сагласан да га на данашњем претресу уместо његових бранилаца адвоката Радуловића и Сташевића брани бранилац адвокат Славиша Продановић. Надаље, одсутан је и бранилац адв. Бељански.

Господине Шошићу да ли сте сагласни са тим ево колега Перески се јавља као бранилац у замену за Вашег браниоца Ви сте видим сагласни са тим?

Кога ће на данашњем главном претресу уз сагласност опт. Мугоше замењивати бранилац адв. Перески, а одсутни су и браниоци адвокати Апро и Левајац.

Да ли су сви оптужени ту?

Судска стража каже сви оптужени су присутни.

Добро наставићемо са доказним поступком. Ја бих молио режију да успостави видео конференцијску везу са Жупанијским судом у Загребу. Да, ево видим колегу Шовања из Жупанијског суда из Загреба. Добар дан колега Шовањ, како се чујемо? Колега Шовањ не знам да ли Ви нас чујете, ми овде ништа не чујемо, молим режију да интервенише. Рекао бих да треба користити ове слушалице, шта се дешава са простором за оптужене, да ли чујете ви ишта тамо? Не, оптужени ми кажу да не чују ништа. Ми чујемо путем ових слушалица, али у

овом простору за оптужене слушалица нема него би требало да чују преко звучника. Да покушамо поново. Колега Шовањ, како се чујемо?

СУДИЈА ЖУПАНИЈСКОГ СУДА У ЗАГРЕБУ ШОВАЊ: Ја вас чујем одлично. Не знам да ли ви чујете мене?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ево и ми вас сад чујемо. Можда мало јаче само из режије. Шта је са простором за оптужене? Оптужени да ли чујете? Чује се али не баш могло би боље, добро. Режија ће у ходу интервенисати. Колега Шовањ реците нам где се налазимо, односно где се ви налазите, то је судница?

СУДИЈА ЖУПАНИЈСКОГ СУДА У ЗАГРЕБУ ШОВАЊ: То је велика дворана Жупанијског суда у Загребу. У темељу ваше замолнице ми смо заједно с вама организирали видео линк, успоставили смо везу. Према вашој замолници приступио је сведок Франо Кожул. Сведоци Жарко Којић и Зденко Новак нису се данас одазвали и нису до овог тренутка приступили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Значи до овог тренутка њих двојица нису приступили. Претпостављам да су им позиви уредно уручени?

СУДИЈА ЖУПАНИЈСКОГ СУДА У ЗАГРЕБУ ШОВАЊ: Позиви су ишли преко суда у Вуковару тако да ја немам информацију, немам повратнице да би могао утврдити јесу ли они уредно позвани или нису.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми ћемо у том случају кренути са саслушањем сведока оштећеног господина Кожула. Уколико ови сведоци накнадно дођу претпостављам да ћемо бити обавештени и потом наставити са њиховим саслушањем. Колико ће то све потрајати немамо неку представу, не знамо ни како ће ово све функционисати. Јуче је све било добро, претпостављамо да ће данас тако бити. Ја бих молио у том случају да нам кажете у судници Жупанијског суда се дакле сад налазите само Ви колега, поред Вас је Ваш виши сарадник?

СУДИЈА ЖУПАНИЈСКОГ СУДА У ЗАГРЕБУ ШОВАЊ: Тако је, виши судски савјетник колега Иван Протковић који ће остати даље на располагању као испомоћ. Ту је свједок и ту су особе из технике и госпођа из Министарства правосуђа која ће пратити даљи ток.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Колега Протковићу Ви ћете нам бити што би рекли човек за везу?

ИВАН ПРОТКОВИЋ: Тако је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду, ја бих замолио господина Кожула да заузме своје место за сведоке и да кренемо са његовим саслушањем. Господине Кожул како нас чујете?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Добро чујем, добро.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И ми Вас. Име Вашег оца је?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Јосип.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта сте по занимању?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Умировљеник.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где живите?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Живим у Вуковару.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Улица и број?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Петрињска 18.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Број 18? Када и где сте рођени?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Рођен сам у Тучиновићима 2.10.1948. Босна и Херцеговина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 1948? Да. Господине Кожул саслушаћемо Вас као сведока у овом предмету, дужни сте да казујете истину, за давање лажног исказа се кривично

одговара. Нисте у обавези да одговорите на питања чијим би одговором евентуално себе изложили тешкој срамоти, знатној материјалној штети или пак кривичном гоњењу. Све чега се сећате, све што Вам је познато дужни сте да нам пренесете, дакле, ништа не смете прећутати. Ја бих Вас замолио да гласно прочитате текст заклетве за сведока који се налази ту пред Вама.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Заклињем се да ћу о свему што пред судом будем питан говорити само истину и да ништа од онога што ми је познато нећу прешутати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Кожул. Господине Кожул све време сте до избијања ратних дејстава на подручју Славоније и града Вуковара Ви живели у Вуковару?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта нам можете рећи о том времену Вашем ангажовању, само укратко пре ових догађаја о којима сад желимо да причамо са Вама? Ја сам схватио да сте Ви били у цивилној заштити?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да. Ја сам прије почетка односно пре почетка напада на Вуковар био запослен у «Грађевинару». Прије тога сам био запослен у Министарству унутрашњих послова и радио сам и живео нормалан живот као и сви остали житељи града Вуковара. Приликом оних познатих промјена нормално је да сам се приклонио опцији која је настајала у Вуковару, а не само у Вуковару већ и целој Републици Хрватској. Иако био сам свједоком да она није одобравана од осталих али тако је тјек времена је ишао и нормално он се морао пратити или ће вас вријеме прегазити. Никаких некаквих намјера или злонамјера нисам примјетио ни видјео колико осим што сам навео. Међутим, некима се то није свиђало, некима није, нормално у Вуковару је тада по мом сазнању живјело око 20, 21 националности односно национална мањина, тада националности и нормално је да сви људи нису имали иста мишљења. Некима је то пасало, некима није, неки су то проматрали, неки нису. Тако је вјерујем и житељима града Вуковара људима српске националности вјерујем то није одговарало и дошло је до трзавица, до незадовољстава и до оних фамозних балвана односно барикада на излазу односно најприје на улазима у села са већинском српском популацијом тако рећи било је ограничено кретање. Свако нормалан мислио је да је то само пролазна авантура, пролазне чарке и ја такођер нисам ни у сну сањао да би могао доћи до таквих ескалација које сам проживјео заједно са осталим људима. Али када су прве гранате пале на Вуковар схватио сам да је враг однијео шалу да је почело најгоре што се могло засмислити. Тад то је оно у кратким цртама прије самог почетка агресије, односно напада на Вуковар. Изволите питајте.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте дочекали крај борби, престанак борби у Вуковару?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите, ја сам био одређен у цивилну заштиту, то је да сад не иде на дугачке руке, то је збрињавање цивила, људи који су били тада, који су затекли се, који су остали у Вуковару кад су почела дејства, кад је Вуковар окружен нико више није могао изаћи из Вуковара ни ући. Ја сам био кажем одређен за збрињавање тих људи, био сам у више ових склоништа. У тим склоништима је било људи и једне и друге и треће националности као што сам рекао. Једног склоништа је било преко пута вуковарске болнице, то је било подрум зграде «ВУПИК»-ове самопослуге. У том склоништу је било преко 50, 55 што жена, што дјеце, што мушкараца. Већином су то људи били старије доби и нејаци. Ту је било по мом сазнању, а познајем доста житеља града Вуковара, како сам рекао да сам радио посао који ми је то приуштио да упознам људе. У том

склоништу је било пола, пола. Пола људи хрватске националности, пола српске националности могу их чак и именовати. Нормално је било с моје стране и стране других људи и нормално је да су људи били збрињавани и људи који су били тада о њима говорим збрињавани једнако. Третман су имали једнако су добили и храну, једнако добили оно што су добили сви људи. Није било никаквог малтретирања, шиканирања, подвајања, било чега људи су могу ако хоће и дан данас могу посведочити да је то било тако.

Сам крај рата, односно напада на Вуковар пре рата дочекао сам у вуковарској болници која се налазила преко пута, само преко пута тог склоништа, јер кад је дошло до сазнања да ће бит могућ договор са бившом Југословенском народном армијом, да ће се град предати, да ће се сви људи који хоће добровољно изаћи из Вуковара отић путем Републике Хрватске, на територију Републике Хрватске и на територију Босне и Херцеговине, на територију Србије јер је ту било људи казао сам малоприје и свих националности, међутим, то су људи, ја сам онда рекао људима у склоништу да пређемо сви у болницу јел по неком сазнању односно по причању људи схватио сам и закључио да је већа могућност преживљавања у већој маси да нас буде што више. Људи су послушали. 90% су људи послушали и прешли смо сви у вуковарску болницу која је иначе била пуна. У тим данима, два, три дана, четири до те предаје Вуковара и из осталих склоништа гдје су се цивили налазили долазили су људи масовно су људи долазили у болницу, тако исто мислећи као што сам мислио и ја који сам дошао са мојом супругом да ће бити, вјеровали смо, мислили смо или како хоћу да кажем, да би могла бити страховита одмазда јер је град дуго одољевао нападима. На град је падало дневно тисуће граната и да би могла, понављам могла бити одмазда извршена баш због тога. Слушајући током рата разглас који је пуштала ноћу Југословенска народна армија бивша видјели смо из ријечи које су тада упућиване да баш ствари неће бити ружичасте кад град буде предан јер тако смо и одлучили. Значи, крај рата, долазак Југословенске армије, односно бивше југословенске војске у Вуковар, њихов долазак дочекао сам са супругом у вуковарској болници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли знате који је то дан, који је то датум?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: 19.11.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се дешава у болници, колико сте остали ту?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Питали сте ме малоприје о дану када је дошла југословенска армија, бивша југословенска армија у болницу, то је било 19. Ја сам дошао у болницу три, или четири, три дана прије тог 19-ог значи 17-ог. Нормално је казао сам вам кад је, вршени су преговори између војске и представника изабраних града Вуковара са др. Весном Босанац и осталим и рекао сам малоприје да је договорено да град се преда, да ће сви ићи куд хоће без последица, међутим, нормално и то се није испоштовало и онда је војска ушла у болницу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: 19-ог?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: 19-ог после подне.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је у болници вршен неки попис људи, значи од особља болнице?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите, у болници нам је речено да је договорено са војском да ће доћи 50 до 60 аутобуса, одакле није ми било познато да се напишу људи који хоће гдје да путују, да иду ван Вуковара, рекао сам зависи о његовој жељи где ко хоће. Ми смо направили те пописе. Дали смо те пописе преговарачима, е сад од тих пописа ја више не знам ништа. Међутим, кажем да је

19. по подне дошла југословенска војска, бивша југословенска војска и са том војском су ушли нормално. Друге устројбе, сад како их назвати и називати било је ту свега и свачега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јесу ли то неки људи које Ви познајете из Вуковара од раније или Вама непознати?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите, приликом уласка војске у болницу тада сам први пут видјео тадашњег мајора Шљиванчанина. Стајао сам непосредно близу њега. Људи су га питали шта је са договором да ли људи, да ли ће се направити оно што је договорено. Казао је овако, каже сви иду у сабирни центар у Велепромет. Најприје иду дјеца, жене и старци, а после тога ићи ће остали. Чим је то рекао знао сам о чему се ради и знао сам, сматрао сам да од тог договора нема ништа. Међутим, приликом после неког времена сад да ли је то сат, два времена у исту болницу улазили су и друга војска који су били обучени и у СМБ униформе бивше војске и у шарене униформе са капама, са шајкачама, било их је чак с оним женским марамима на глави са стране са чвором. Било их је који су почели ходати и вршљати по болници. Било је ту нормално и људи Вуковарчана који су тада улазили, сјећам се двојице који су ушли и ухватили су једнога грађанина Вуковара звао се Томислав Пап и он је тај Томислав Пап је био обучен и бијели мантил. Ухватили су га за руке и «оди пријатељу, где си докторе», «оди», каже псује му матер и каже, пита га: «гдје је мој брат». Одвели су га тада и више га се није ни видело нити се икад појавио односно ископан је мислим на Овчари или негдје даље. Послагани су били у шпалир од болнице од улаза па према излазу послагани су били, једни су држали пушке, једни су држали. Било је опћи хаос, владао је опћи хаос. Није се знало ко пије, ко плаћа, ко шта ради, ко коме шта ради, није било никакве контроле. Радио је у болници ко је што хтио, како је ко хтио, тако је било тада.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То је све господине Кожул тај 19.11? Да ли је то све тај 19.11? Говорите о 19.11?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: О 19.11, да. То је било тај дан по подне. То се одиграло то што сам ја видјео, то што сам ја видјео то се одиграло у трајању од 4 до 5 сати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: После подне?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Од уласка док ја нисам транспортиран заједно са осталима у камион на Велепромет.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кад и како се то дешава, где је дошао тај камион, где је паркиран, да ли испред главног улаза у болницу или?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Сад ћу Вам рећи. Прије уласка, приликом уласка у болницу најпрво је улицом односно кроз болницу је улицом крај болнице прошао тенк који је имао пред собом ралицу оно као за чишћење снега, који је очистио пут јел је то било, није се видела ни цеста ни ништа, јер је то било све од рушевина и од цигле и материјала, дрвета и осталог. Камиони, војни камиони бивше југословенске војске су ушли један по један, улазили су у болницу, у круг болнице пред сам улаз. Како сам рекао, поновио сам мајора Шљиванчанина који је казао да иду прво дјеца, старци и жене, а после ће ићи остали. Ја сам тада утоварен на камион и камионом сам ишао према Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Шта се тамо дешава, причајте нам о томе?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Приликом доласка пред хангаре, односно складиште Велепромета одвезли су нас, мој камион и још неколико где сам ја био, одвезли су преко пута Велепромета се налази складиште ВУПИК-а. Тамо смо истоварени и тамо је било одвајање ко је кога стигао. Тамо је била добродошлица, тамо су били

скупљени људи. То је било за уши неиздржљиво. То је било викање, називање дајте нам Усташе, Усташе сте нам довели, кољаче ћемо, то је мислим тешко је речима описати тај моменат. Можда сваки нормалан човек има у себи страх, можда понављам можда и једна доза страха али вјероватно је утицала да се тако и види. Међутим, мене и још нас неколицину одвојио је један Вуковарчанин Дарко Фот којег сам познавао нормално прије рата. Одвојио је и ставио нас је поред једнога зида. Након и поред и у тај ред где сам ја био довођени су и други људи, било их је ту сваковрсних, било их је пуно. Након тога је доведен један МУП-ов полицајац из Вуковара односно из Шариграда, Мирослав Влашковић који је се затекао вјероватно у оној униформи ове полиције градске полиције. Након једног времена дошао је пред наш тај ред један човјек конобар, Мићо Ђанковић који је извео мене и пита Фрањо шта ти ту радиш. Велим, не радим ништа радим оно што и остали. Ништа ми више није рекао, окренуо се према том полицајцу и опсовао му матер и казао је: да ја и ти Блашковићу поравнамо рачуне». Држао је аутоматску пушку у руци и ударио га је са цјеви по лицу, посегао је тако од ока краја ока кроз читаво лице. Крв је почела тећи, он се ухватио за главу, крв је цурила по униформи и глави. Он га је одвео и њега више нисам ту видјео. Долазили су остали, била је ноћ, у униформи женске и мушки, сијали батеријама у очи и питали, тражили, двојица су долазила сјећам се били су колеге мог покојног сина. Питали су ме: «Франо ди ти је син, ди ти је Јосип». «Не знам, ваљда је ту негдје и он». Међутим, најалост није био ту. Након извесног времена поново долази један Вуковарчанин, зове се, звао се сад више није жив, звао се Боро Зувановић, који је био прије рата проблематична личност, склон алкохолу и јако проблематична личност с ким сам ја имао један дијалог кад сам ја још радио у Министарству унутрашњих послова и кад је он дошао пред мене и казао Фрањо изађи и још једнога крај мене зове се Јурица Прпић, каже Јурице и ти изађи, дођите овамо. Изашли смо и он нас је повео према хангарима. Мрак је био. Пуцало се из свих могућих, чули су се пуцњеви, радили су они што су правили струју, струје није било, агрегати војни агрегати су правили струју, негдје је било и струје. Он нас је повео. Видјео сам враг је однео шалу, скупио сам храбрости и питао га Боро куд ћеш с нама, односно са мном. Рекао је цитирам «Фрањо водим вас на сигурно овде ће ноћас бити кркланац». Тако је и било. Одведен сам заправо одведен сам ја и тај колега односно познаник Јурица Прпић пред једну зградицу у Велепромету, знао сам од прије да је то зграда гдје су радили столари. Пред тог зградицом, пред вратима то су била клизна која су ишла оно на клизање био је столарски панк, столарски стол и крај тог стола стајао је један млад човјек у шареној униформи мало дуже косе, висок изразито висок танак и тај Боро који је довео мене и Јурицу и каже овако: «Топола, ово су моја двојица немој да их неко пипне». Са собом сам носио једну малу торбицу у којој сам имао нешто особних ствари, тај «Топола» ми је рекао да одложим ту моју торбицу на врху торбица које су биле стајале са стране. Ја сам то и учинио. На себи, пошто је било хладно, имао сам једну тексас трофрталку бунду од тексаса са крзном, рекао ми је и то скини. И то сам послушао нормално исто сам скинуо. Под том бундом имао сам малу кожну јакну. Каже: «скини и то, никад ти то више требат неће». Скинуо сам и то, ставио на ту хрпу, ал каже «дај ми документа». Дао сам документе, новчаник сам имао, узео је новац из новчаника, ставио га на онај шанк, на столу је било већ хрпа новаца, а новчаник није ни особну карту погледао, бацио је доле испод стола доле гдје је стајао. Отворио је врата те зградице и рекао «улазите унутра». Ја сам ишао први, а тог Прпића који је био са мном је ударио је ногом у стражњицу и утерао нас унутра у ту зградицу, у ту просторију. У тој

просторији је био мрак, горело је неколико свијећа. Видјео сам доста људи унутра, неко ме је назвао именом, окренуо сам се, видјео сам једног тадашњег инспектора мислим да је био тржни или санитарни Мирка Бридовића једног трговца, видјео сам неких људи. Шта се дешава напољу, не знам, велим не знам, што знате ви то знам и ја. Ту смо били једно вријеме да би након извесног времена почела пуцњава тик испред те зграде и врата су се отворила и убачен је један младић, човјек младић, млад човјек, знао сам име и презиме, сетићу се, коме су биле прострељене обе ноге, оба кољена. Крварио је унутра пошто је, ја сам имао само кошуљу и поткошуљу, извадио сам поткошуљу, скинуо, а пришао је један доктор који се исто ту нашао с нама заједно, мислим да је доктор сад не могу моментално се сетити. Доктор је, ради у вуковарској болници и он је замогао превезао је мојом поткошуљом те његове ноге. Међутим, није успео зауставити крварење и ја сам пошто сам био поред врата и дан данас не знам шта ми се догодило пуцао сам, покуцао сам на врата, отворио је тај звани «Топола» и питао шта хоћеш. Кажем: «човјек ће умрети можете ли му помоћи». Каже: «добро видећу». После извесног времена отворила су се врата, дошла су двојица, однели су тога Драган се звао, Луцић Драган се звао, однели су га, после извесног времена су га вратили стварно замотаних нога. Питали смо «ко те је то тако замогао», каже др. Марић, наш др. Марић из вуковарске болнице. После, како је вријеме ту текло у тој просторији можете и замислити, отворила су се врата. На тим вратима стајао је један војник у СМБ униформи, имао је браду, сећам се био плав, низак, шири растом. У једној руци је имао аутомат а у другој флашу с пићем, гегајући се каже овако: «за пола сата, идете сви на стрељање» и затвори врата и оде. Нормално је можда све стало шта је ту је, да би након стварно пола сата, сад ја можда прецизирам ствар, сат, пола сата немојте то схваћати да је то нормално да је то стварно тако јер нисам имао сат, а нисам, тако нагађам. Отворила су се врата, на вратима је стајао официр у униформи, сјећам се мислим да је био мајор или пуковник, не знам тачно са наочарима, нижи човек са сваке стране је било два војника обучена у СМБ униформи. Што је прво прострујало ми кроз главу било је стрељачки вод идемо на стрељање, помолите се Богу па шта нам буде. Међутим, човјек први пута каже овако: «људи устаните», није рекао ни Усташе, ни кољачи, ни било шта већ нормалним људски рекао је «људи устаните». Ми смо послушали, устали смо, он каже овако: «напољу стоје аутобуси, ухватите се за руке два по два, сагните главе, немојте окретати се ни лево ни десно и право улазите у аутобус». Нормално је да је пало све са мене, ја сам се ето с тим мојим Блидовићем ухватио за руку стварно и ми смо ушли кроз ону масу улазили у аутобус. Рекао је оним својим људима, наоружаним војницима: «окрените се и ко приђе пуцајте». Ништа ми више није било јасно, ми смо ушли у аутобус. Кад смо ушли у аутобус поново је ушао унутра и рекао овако оним војницима: «један на једна врата, други на друга врата, осим мене у аутобус ући не смије нико». Тако је и било возачу је заповједио каже: «вози аутобус и паркирај према Негославцима иза «пинцгауер-а», тамо је, видјео сам да је кад смо дошли напоље према путу за Негославцима стварно стајао је «пинцгауер» онај борна кола такозвани и стварно аутобус је стао иза «пинцгауер-а». Видјео сам, покушао сам окренуо сам се колико је то било могуће, видео сам да се иза нас, иза нашег аутобуса формира колона аутобуса, набројао сам 7 или 8 аутобуса који су се ту увече, био је мрак, али су се видели кад долазе са светлима. Тада смо још неко вријеме колико је било сати није ми јасно, неко вријеме је прошло, ми смо кренули пут Негославаца, сад да ли ћу даље или ћете питати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: И касније у Сремску Митровицу, јел тако?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Реците?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Кажем и касније у Сремску Митровицу? Ви сте ту ноћ пребачени у Сремску Митровицу?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Онда смо дошли у Сремску Митровицу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кожул, кажете тај «Топола» је био висок, да ли је имао браду?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не, малу брадицу, тако мало необријан, сад не знам шта сматрате браду, а дугу косу је имао то знам сигурно, црн, изразито црн дечко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Та просторија у коју сте ви смештени на Велепромету, да ли се сећате каква врата је имала?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Имала је, рекао сам, клизна врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метална?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Метална клизна врата.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Метална клизна врата? Да ли можете проценити колико вас је било у тој просторији те вечери?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па било нас је толико да смо стали у један аутобус, било нас је око 50, 55, 60 тако да смо стали у један аутобус.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли Ви познајете неког од људи, претпостављам да сте Ви чули из средстава информисања против кога се води овде поступак. Прошле године сте саслушавани од стране истражног судије у Жупанијском суду у Загребу, па сте и тада упознати са именима људи против којих се водила тада истрага, сада ево и овај поступак, да ли знате те људе, да ли сте те људе видели тог дана било у болници било на Велепромету? Ако јесте, кога и у каквим околностима?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите било је кажем, у болници је тада било људи из свих могућих и немогућих. Видео сам поједине људе, поједине људе и знам да би их сад препознао, то је 15 година, то су људи који су се променили, али већином неколицину од њих сам и познао и видео на Велепромету, а видео и у болници. Сећам се онога «Булице» из месаре из болнице, сјећам се Станка Вујановића, мислим да је био таксиста, сјећам се Мирољуба Вујовића, знам са његовим татом сам радио у истој фирми, заједно смо радили са Вуком и њега знам из виђења, њега нисам видјео тада, можда је он био али није крај мене прошао. Видео сам неколицину тих људи, не све нормално који су оптужени, нормално нису могли бити на истом мјесту у исто вријеме, али неколицину људи сам видјео у униформи које знам по имену, по виђењу, по надимку, то је дискутабилно и давно је то било да би ја сад са сигурношћу могао тврдити то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако се сећате, да ли сте и кога од тих људи видели рецимо у болници пре него што сте пребачени на Велепромет?»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: У болници сам кажем у болници сам видјео он је био мислим он је и радио у болници звали су га «Булица», то знам њега сам видјео, видјео сам како се зове плав висок видјео сам и њега, видјео сам Станка таксисту, кажем доста сам их видјео, сад је то било по надимку, тешко је то сад рећи точно тврдит.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хусник Ивица звани «Ико»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Њега сам видео у Велепромету њега нисам видјео у болници. Мислим да сам га нисам видјео, он је Вуковарчанин њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Сирета Дамира званог «Сићо»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да Сирету знам, Сирета јел.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, јел сте га видели негде?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Јесам и њега.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Где сте га видели?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видјео сам га у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тај дан у Велепромету?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да, увече.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Маџарац Предрага?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте њега видели где?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Богами не сећам се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете Мугоша Горана?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да како не бих знао. Њега сам видео у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ланчужанин Милана?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ланчо, Ланчо су га звали, тако су га звали Милан Ланчужанин.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камени, звани «Камени»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Камени. Не чујем Вас.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Камени су га звали?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Њега сам видјео, највише сам их видјео у Велепромету јер у болници се није толко могли видјети јер је била страховито велика гужва, била је и горе, али они су пролазили, људи су пролазили.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Када сте саслушавани то прошле године у априлу месецу Ви сте рекли овако ево сад ја то читам: «Познајем Вујовић Мирољуба»...

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Познајем да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «...Којег сам видео наведеног дана у болници. Док сам у Велепромету видео Вујановић Станка. Хусник Ивицу званог «Ико» сам познавао али га нисам видјео тог дана». Данас нам рекосте да сте га видели на Велепромету. «У болници сам такође видео Маџарац Предрага званог «Пеђа».

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Као и Сирета Дамира, званог «Сићо», знате?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: И њега знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Прошле године рекосте да сте их видели у болници, данас?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Тешко је, рекао сам Вам малоприје, тешко је сада одредити и задржати то све скупа толико вријеме и толико дуго. Мени није, кажем ово први пут и није ми тешко, јако је тешко сада ја немам то што Ви имате пред собом, јер не могу то записати у главу да запишем и да то остане да то прочитам Ви то држите себи писано испред Вас, а ја се тога свега морам сетити. Да ли је то било болница или то је сада дискутабилно, јер ја стварно не могу сто посто тврдити.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То тражимо, ми разумемо да услед протека времена и тако даље да се неке ствари заборављају па смо у обавези да Вам?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Немам ништа против само кажем да је тешко јако да ја.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па смо у обавези да Вам то предочимо евентуалне разлике у казививањима ради подсећања и ради разјашњења. Да ли познајете Војновић Милана? Да ли Вам то име што говори? Војновић Милан?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Само мало. Војновић Милан да то није «Ћапало»?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, има и «Ћапало», он је покојни.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја «Ћапала» сам видео у Велепромету.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли познајете ког другог Војновић Милана?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Војновића има јако много у Вуковару, могуће да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Надимак му је «Мићо Медоња»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Знам једног таквог ако је то тај висок човек, црн, куштров, ако је то тај онда знам ако је то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли се њега евентуално сећате из тих дана, из тих дешавања? Не?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу опет морати да Вас подсетим у том смислу: «Војновић Милана знам по надимку «Мићо Медоња», његова кћер је била девојка од мог сина»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ако је то тај онда знам, али ако је то тај, ја њега можда јел тих Војновића има много ако је то тај јел његова ћерка.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Требала се за њега удати»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Молим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: «Требала се за њега удати»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ако је то тај, ако није тај онда је друго.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па за тога Вас питам, за њега Вас питамо?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Тих Војновића, ја једино њега знам ако је то тај Војновић Милан, онда је то, висок, куштров црн човек радио је у Вутексу ако је то тај.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, из овога би се дало закључити његова кћер је била девојка Вашег сина, да ли покојног Јосипа?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате како се звала та његова кћерка?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Она је, мислим да се зове Светлана. Ако је тај, Светлана се звала, ако је то тај, ако не онда не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Она је у Вуковару удана, мислим да је у Вуковару удана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли, то је трајало колико три месеца па и више, Ви нисте учествовали активно у борбама него сте били у цивилној заштити, али да ли сте могли да разликујете активне војнике припаднике тадашње Југословенске народне армије да их разликујете у односу на припаднике тих паравојних јединица?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па чујте до самога поласка војске, рекао сам у Вуковар, нико од, ја нисам ниједног војника, ниједног било које војске видјео у Вуковару. Међутим, када је пао Вуковар, односно кад је град предан онда су ушла сва могућа и немогућа војска. Нормално је био сам војник бивше Југословенске народне армије и нормално видјео сам и знам кад су ушли и кад су примили се, видело се само понашање по самој доби људи који су били активни војска то се видјело одмах, млади људи, ово се видјело ко су били резервисти који су били друге војске итд., то се нормално видјело.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ко су били Четници, по Вама?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите. По мени, ја сам имао некакав свој онај ко је носио четничко обележје, онај ко је носио четничко обележје тај је био Четник, а онај ко није носио четничко обележје ја га нормално јер га ја не могу назвати Четником, нормално како ћу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: То Вас питам зато што сте Ви тада у поступку истраге прошле године и овако рекли: «Сви су причали о освети, а првенствено се

говорило о освети Четника, којих смо се највише бојали док није постојао страх према јединицама ЈНА»?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Јесте, тачно је тако. Е овако, одакле је тај страх. Ја, моји родитељи и људи који су доживјели Други светски рат, ја сам рођен тамо гдје су бар по причању мојих родитеља и људи одакле сам ја и даље, да су тада Четници правили зло на том подручју и нормално је по причању да је се има била некаква одбојност према тој врсти војске. Нормално је да су људи који су се тада обукли и ставили четничка обележја тако и вероватно понашали, док војска односно војници бивше Југословенске народне армије, то су били млади људи, људи који су одгајани, односно у самој војсци одгајани нормално војнички да су се људи морали слушати заповједи својих претпостављених, а у тој војсци су били официри који су били и мени официри југословенске војске који су били официри били и радили су онако како је то захтјевао рат и ратна етика. Зато је био тај страх из мојих млађих дана, и не само мене и осталих и то је се и причало и у склоништима и тога само такво је било зао глас тако се то ишло, а страх је лош савезник и онда је тако и било и тако је и било да југословенска војска и кад су ушли није никад био, рекао сам пример тог старешине који нас је одвезао из те столарије какав је био његов према нама однос тако и онда по томе то мало пре и рекао.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Када сте последњи пут видели Вашег сина Јосипа, јел тако?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да, видјео сам га тада тај дан у болници када сам ја отишао заједно са супругом кад сам натоварен на камион, онда смо се растали и више га нисам, нисам га никад више видјео. Видјео сам га тада тај дан у болници када сам ја отишао заједно са супругом кад сам натоварен на камион, онда смо се растали и више га нисам видјео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ви сте поменули извесног Јурицу Прпића, да ли познајете евентуално Прпић Томислава?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не знате?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Можда га од виђења знам, али Јурицу знам били смо заједно у Стајићу, били смо заједно у Митровици, он је био са мном, али тога не, можда знам из хвиђења, али по имену и презимену јако је тешко.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У реду. Хвала господине Кожул. Питања? Судија члан већа.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли познајете Златар Вују?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Молим.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Да ли познајете Златар Вују?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не.

ЧЛАН ВЕЋА СУДИЈА ВИНКА БЕРАХА-НИКИЋЕВИЋ: Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Даље молим?

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Ово је можда сугестивно питање, али Ви одлучите да ли ћете допустити да се.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Устаните молим Вас, устаните.

ЗАМЕНИК ТУЖИОЦА ДУШАН КНЕЖЕВИЋ: Нема сврхе, шта ћу. Можда је сугестивно питање, а Ви одлучите да ли ћете га прихватити или не. Да се није можда кћерка тога Мића Медоње?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, одбијам питање одмах. Видећете, разјаснићу. Даље питања молим?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Ја бих замолио господина Кожула да нам објасни ко је све био у болници на почетку када је он дошао у болницу, ко је све био, јесу ли били болесници, јесу ли били цивили из града, јесу ли били жене, деца, откуд жене, деце и то?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислим да је то сведок објаснио, из свих склоништа су дошли у болницу, то је иначе већ познато.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја ћу покушати.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Чули смо, нема потребе господине Кожул, Ви сте већ на то питање одговорили.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Када је он, каже да је видео сина у болници последњи пут кад је он убачен у камион и пребачен у Велепромет, ко је вршио то разврставање ко ће да иде у камион, где ће жена и деца и где је његов син остао кад је он отишао, у коју је он категорију сврстан?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видите овако. Пред болницом, у самој болници је било толико народа да је било тешко видјети метар од човјека, ево овако. Ми смо се видјели у болници, били смо заједно прије кад је речено разврставање да иду прво жене, дјеца и старци. Отишли су жене, дјеца и старци, онда смо ишли ми даље. Он је остао даље и ја даље о њему не знам ништа.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је било неких?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине пуномоћник Вас је питао да ли знате ко је вршио то разврставање, ту селекцију?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја сам вам рекао да је преда мном крај мене стајао мајор Шљиванчанин који је рекао тако ће бити и тако даље, и тако даље. Разврставање, мене су помогли, попео се у камион војска, војници.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумем.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Јел било људи у униформи у болници?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: У којој униформи?

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Не мислим, мислим на грађанство хрватске?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је било припадника хрватских оружаних снага?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: У униформи, не.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Да ли је било некога са оружјем?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Било је мислим да кад сам ја био видјео сам једног или двојицу који су били стајали само на вратима болнице а друге нисам видјео. Вероватно је то оружје, ако је било ја то нисам видјео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем.

АДВ. ТОДОРОВИЋ ДРАГОЉУБ: Немам више питања.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се господин Кожул сећа ко је поред Шљиванчанина осим представника међународне заједнице био у том тренутку за који он каже да је он објаснио како ће ићи та селекција?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја сам видјео онога једнога представника међународне заједнице, један коме је он рекао овај га је не знам енглески али вероватно је нешто инсистирао док је Шљиванчанин галамио на њега и каже «иди бре у своју земљу командуј, овде ја заповједам».

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли је ко још био, то Вас пита пуномоћник?

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је био неко од Вуковарчана ту поред Шљиванчанина?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не знам. Мислите сад на које Вуковарчане мислите?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Од староседелаца, мештана?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: То је било пуно, било је једно на другоме, није се могло. Није било шибица да је пала не би пала на земљу колико је било народа, једно до другога фактички ко је био то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли господин Кожул може још једном да покуша да се сети где је видео Станка Вујановића, Мирољуба Вујовића, да ли је тог тренутка?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питали смо га и предочили смо тако да нећемо уопште инсистирати.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је господин Кожул био у прилици да у Велепромету види још неку просторију осим оне у којој је он био са тих 50-ак?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је када су кренули он каже да је било 6, 7 аутобуса, да ли?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Било је 8.

НАТАША КАНДИЋ: 7, 8. Да ли је?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Колко сам ја видјео, колко се могло видјети за мене.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли је на путу према Негославцима било заустављање колоне?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Није. У Негославцима није.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, него даље? Ако се сећате наравно?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Колона се заустављала више пута, али није се ниједном зауставила у насељеном месту, већином се заустављала ван насељеног места, сад зашто, то не знам.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли то значи да је било заустављања?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Било је заустављања, заустављања је било.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: У више наврата, мислите?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: У више наврата али на кратко није на дуго, на кратко, али је ишло даље.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Мислите на целом том путу до Митровице или?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: До Митровице. Говорим до Митровице, ту смо дочекали јутро.

НАТАША КАНДИЋ: Да ли се причало међу њима да је неки аутобус негде заустављен?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не, није, из мог аутобуса није нико извађен, нико није до Митровице чак ушао у аутобус, а за остале ја стварно не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Јасно, добро. Хвала. Колега Баровић?

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Сведок је споменуо у свом исказу да је Дарко Фот, ако сам ја добро чуо презиме, издвојио њега и још двојицу Вуковарчана?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Једног, још једног.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: И тај други је Прпић, њих значи тројица, онда сам ја то погрешно чуо. Пошто је сведок из Вуковара, претпостављам да је имао прилику да прочита списак страдалих који су идентификовани и који су наведени у оптужници, замолио бих га ако може да нам каже да ли је неког од тих људи који су идентификовани и који су наведени у оптужници видео у то време које описује у болници и касније на Велепромету, да ли неког од тих 192 особе, да ли их је видео у болници и касније?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Морамо да видимо да ли. Да ли сте имали господине Кожул некад прилику да видите списак несталих и списак идентификованих са гробнице на Грабову?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Списак несталих имам код куће. Био сам на идентификацији свога сина кад су га, кад смо ишли на давање ДНК узорака.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: На судску медицину?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: На Судску медицину Загреб и видјео сам његове остатке сам видјео, а већину, списак имам нормално свију, а видјео сам и неколицину сам видјео на гробљу односно на гробљу, у мртвачници у Загребу. То су били остаци, то су били кости, није се могло шта видјети.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: Можда нисте добро схватили, ја Вас питам да ли сте неког од ових људи који су на списку несталих или на списку убијених, а идентификованих, да ли сте неког од тих особа видели тих дана у болници?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Односно тог дана?

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: На Велепромету и касније у транспорту?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: С мојим сином сам видјео Вебер Синишу, његов колега с њим сам се поздравио кад сам отишао он је остао с мојим сином заједно, Синиша Вебер је остао заједно са мојим сином.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, разумем. Да ли има још питања? Пита Вас пуномоћник да ли евентуално још некога се сећате од тих имена са тих спискова да сте видели човека било у болници тог дана, било на Велепромету?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Видјео сам, добро ти људи још поједини нису још идентифицирани, а видјео сам их доста сам их видјео то су Мартин Ивица и Тадија Дошен, то су три брата, Ивица Коморски који је идентифициран на Овчари сахрањен у Вуковару. Видјео сам, рекао сам Томислава Папа којег су она двојица, рекао сам мало прије одвјели њега сам исто видјео у болници и њега сам видјео кад су га одвели, видјео сам их доста, сад је тешко то набрајати.

АДВ. БАРОВИЋ НИКОЛА: С обзиром на одговор који је сада мало прецизнији, мало детаљнији, да ли може сведок с обзиром на протек времена, да се сети те људе које је видео у којој прилици су они напустили болницу, да ли их је неко извео као што је навео за Папа или само се сећа да их је видео. Да ли зна околности под којима су они нестали из оног предела где је он био?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Једино што сам видјео, јел ме чујете?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, чујемо Вас.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Једино што сам видјео очима својим, то сам видјео када су одвели Томислава Папа, а са покојним сином, са Синишом Вебером и са осталима, њих сам видјео у болници јер је он тада био два дана прије тога одласка и видјео сам их по прилици много њих којих се сад сећате да видим имена рекао бих вам, а осим овога Папа да је директно одведен нисам видјео, не могу вам рећи јер нисам видјео.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумем. Хвала. Даље молим питања? Да ли оптужени имају питања за сведока? Не? Господин Маџарац? Изволите? Можда је боље због режије, можда је боље овде за овај пулт господине Маџарац пошто је пулт слободан?

ОПТ. МАЏАРАЦ ПРЕДРАГ: Добар дан.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ово је оптужени Маџарац Предраг. Изволите, господин Маџарац желели сте нешто да питате сведока?

ОПТ. МАЏАРАЦ ПРЕДРАГ: Пошто имамо времена, господин Франо Кожул је данас рекао да ме није видео у болници и то, али ипак пошто ја човека први пут видим у животу нисам знао ни његовог сина, никад нисмо се ни упознали, а он каже да ме зна, па бих само волео да ме подсети одакле ме то зна, можда бих се ја

онда сетио? А још онда на неку околност у овој изјави, пошто је дао изјаву прошле године која је доста овако нејасна у Жупанијском суду у Загребу?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Разумели сте питање господине Кожул?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да. Тешко је сада рећи човјеку који је сада такав какав јесте.

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Да, ја разумем да је прошло одређено.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не вјерујем да мога сина не позна, не вјерујем, Јосипа не вјерујем да не познаје, генерација сте иста, а био је јако склон ходању по Вуковару као и остали и не вјерујем онда да нисте га видјели, да мене не познате.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Питање је било господине Кожул откуда Ви знате Мацараца, од када итд?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па сад прецизирати човјека који је друкчији сасвим друкчији него што је био тада пре 15 година и он сам то може прихватити да је тако било, али знам човјека из виђења из Вуковара.

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Господине Кожул ја се извињавам колико ја имам податак да је Ваш син 1968. годиште, да ли је то тачно?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Јесте.

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Не, ми нисмо ни приближно исто годиште, погрешили сте али.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Нисам ни рекао да сте исто годиште.

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Па мало пре сте рекли да смо.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па приближно а не исто.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господин Мацарац је 1971. годиште и тада је имао значи 20 година?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: 1968. и 1971, мој син је 1968.

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Господине Кожул није то ништа толико битно, није ни важно за мој случај, само не бих желео да ико шта помисли погрешно да сам ја имао неког учешћа у томе, али видећемо се ми још у Вуковару, попричаћемо тако да не мислите да сам урадио некеме било шта нажао.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја бих волио да ниси јер нисам ни тврдио да јеси. Ја да сам те видјео да јеси ја бих то и рекао. Ја нисам видјео да си ти било шта урадио нити то тврдим нити то могу тврдити. Био бих лажов кад бих рекао да си ти неком нешто урадио. Да си нешто урадио ја бих то рекао, не плашим се истине и рекао бих ти у лице.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ако немате више питања господине Мацарац?

ОПТ. МАЦАРАЦ ПРЕДРАГ: Ништа, захваљујем господине Кожул.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: И ја Вама.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли остали оптужени имају питања за сведока? Изволите господине Атанасијевићу? Атанасијевић Иван, тада је био Хусник Иван, да, само кратко господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Добар дан. Господине председниче, уствари прво бих поздравио господина Кожула. Господине Кожул пуно сте се променили, удебљали сте се па Вас тешко препознајемо па нисам сигуран да сте то баш Ви. Пошто Вас познајем, кажите ми то у Велепромету кад сте били, кажете да су се та врата отварала преко неког точкића, да ли је то био хангар или је то била та столарска радња?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не хангар, ја нисам никад био у хангару.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Добро, значи то је била та столарска радња?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Столарска радионица тачно тако.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кажите ми у саставу те столарске радионице, да ли је ту била просторија нека са дрвеним вратима, да ли је то уствари та у којој сте Ви били где су били ти заробљени?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не зна се. Господине Кожул немојте журити са одговором увек сачекајте да ја дозволим да Ви одговорите. Господине Атанасијевићу сведок је одговорио на то питање и немојте да га поново питамо он није видео друге просторије са другим заробљеницима него само ову у којој је сам био?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Али је проблем у томе господине председниче што у тој столарској радњи нема таква врата, има посебно са десне стране где иду тако врата па се пролази кроз ходник па се долази у другу просторију где су та врата била затворена. Мени је то битно због нечег другог.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу сведок је описао врата на просторију у којој је сам заробљен, према томе немојте инсистирати да Вам описује сва врата на Велепромету?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Господине Кожул, да ли познајете Софку Ивицу?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Брицо је био.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да ли је он био са Вама у тој просторији?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Софк брицо, не нисам га видјео.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисте га видели?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Не. Нисам га видјео нисам.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кажите ми, рекли сте да сте били у згради ВУПИК-овој преко пута болнице, где је то?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: А што је то важно, господине Атанасијевићу а што је то важно за Вашу одбрану или за одбрану?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Гдје је била самопослуга?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: А код самопослуге, добро је.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Кожул немојте журити с одговором, молим Вас.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Кажите ми да ли знате Бору Латиновића, Божо Латиновић, Боро Латиновића?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Божо или Боро?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Божо?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Познајете?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Познајем из виђења, познајем га.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па јел знате га како га у Вуковару зову, како му је надимак?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: То Бога ми не знам, можда тешко сада да.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Шта говори име, надимак «Крајишник» или «Крвави Боро» или тако нешто?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па како не бих знао Бору «Крајишника» преко пута Велепромета је имао, радио је као електричар, некад имао је гостионицу прије рата преко пута Велепромета код хангара, ако мислимо о истом.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Бору, знам га како не бих знао.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Реците ми само за Дошен Мартина, јел Дошен Мартин био рањен у болници, јел био у завојима, гипсу или тако нешто?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја сам га видјео, кад сам ја одлазио и пролазио, лежао је на кревету.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Лежао на кревету? Ви сте становали у Приморској 1, јел тако?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Приморска 2.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Приморска 2 и они су исто у том дворишту становали, Ваша кућа?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Они су прије рата, прије мене становали, они су становали у солитеру «Дунав».

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Сва три брата?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Мартин и Тадија у солитеру «Дунав» код «Скеле», а Брацо на Олајници, а сестра.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу? Хвала господине Кожул чули смо хвала лепо. Господине Атанасијевићу која је сврха ових питања где је ко становао, где је становао један брат, други брат, трећи брат, која је сврха ових питања?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Па питања зато што ти људи.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немојте молим Вас господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да ли знате ко је Чупо конобар, Чупић Станоје?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: А ко њега не зна.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Да ли сте њега видели у болници?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Нисам.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Нисте. Добро. Још само имам нешто једно питање. Рекли сте то кад сте били у Велепромету тај младић Вам је био непознат, он је био видно пијан и рекао је да ћете у 9 сати сви ићи на стрељање, да ли је то навечер у 9 сати или ујутру у 9 сати?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Увече, рекао је.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја сам ујутру био у Митровици.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Не, мислим то вече кад сте били у Велепромету?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: У столарији, рекао сам.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Јел смо се ми господине Кожул срели у Велепромету, ја и Ви?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Можда јесмо, не знам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли сте се срели господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Зато Вас и питам да ли сте Ви били у тој просторији, зато сам Вам и поставио то питање да ли сте били у том као затвору?

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу? Само моменат господине Кожул, сачекајте мало.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Ја бих запамтио тебе.

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ми се познајемо, па управо због тога.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Господине Атанасијевићу, сведок је рекао да Вас није видео нигде тог дана ни у болници ни на Велепромету, па Вас питам?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Данас је рекао да ме је видео на Велепромету. Прво је рекао да ме није видео па зато га ја и питам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Па Вас питам јесте ли се видели на Велепромету?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Ја мислим да сам видео господина Кожула баш у том затвору, да је ушао у тај затвор јер ја сам извадио Софка Ивицу тога што сам Вам говорио претходно, ја сам њега извадио из тог затвора. Разумете. О томе се ради.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро и Ви мислите да сте се можда видели. Да ли имате још које питање господине Атанасијевићу?

ОПТ. АТАНАСИЈЕВИЋ ИВАН: Зато што је био мршавији господин Кожул не могу да га препознам сад кад сам га видео. Немам више питања. До виђења, пријатно.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо. Господине Војновићу ја бих замолио само за једно кратко објашњење? Добар дан господине Војновићу, господине Кожул ово је ко, да ли знате овог човека?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Е сад да ли је Звезданин тата, то је Војновић ја мислим.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Како сте рекли сад?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да ли је то, то је Војновић.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Али рекли сте да ли је то чији тата?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па те, што сам рекао те девојке.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Не, сад рекосте Звездане, прије сте рекли Светлане?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Светлана, Звјездана нисам сигуран, не могу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја сам управо желео да са господином Војновићем расправимо само расчистимо, ја сам Вас схватио господине Војновићу Ваша кћерка је коју сте Ви тражили тог дана на Овчари била Звездана, да се звала Звездана јел тако?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Кћерка се моја зове Звездана.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Немате другу кћерку?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Немам, имам сина.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Тако је и живи сад у Вуковару?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Јесте.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Удана за Млинарића, јел тако?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: За Млинарића, да.

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Да, тако је то је то.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Хвала лепо господине Војновићу ако Ви немате неких питања за сведока?

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Немам шта да питам човека, он мене познаје ја њега познајем нисмо се видели.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, хвала лепо.

ОПТ. ВОЈНОВИЋ МИЛАН: Он мене познаје ја њега познајем.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Можете се вратити на Ваше место господине Војновићу. Господине Кожул да ли Ви имате нешто да нам кажете?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Немам ништа.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да ли тражите неке трошкове што сте дошли из Вуковара у Загреб, претпостављам да Ви тамо неких трошкова имате?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Па нормално да имам.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ја ћу Вас замолити да поднесете трошковник, да се изјасните о тим Вашим трошковима путним итд. да бисмо ми о тим трошковима одлучили. Разрешимо касније како ћемо их надокнадити. Дакле, путни трошкови, трошкови, кад сте дошли из Вуковара, синоћ, јуче по подне?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Синоћ.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Да, преспавали у Загребу и данас се враћате назад, па у том смислу колко тражите те неке трошкове путне и трошкове боравка, преноћишта у Загребу, исхране итд, ја бих Вас молио да их сада определите уколико можете да

бисмо ми могли о њима да одлучимо, или рецимо у року од 3 дана можете нам послати неко писмо у том смислу па ћу ја о њима накнадно одлучити. У реду?

СВЕДОК ФРАНО КОЖУЛ: Може и тако.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Ми се захваљујемо што сте дошли данас у суд господине Кожул. Можете одступити из суднице, а замолио бих колегу Протковића да нам каже да ли је у међувремену можда дошао неко још од сведока које смо позвали? Којић?

ПРОТКОВИЋ (Жупанијски суд у Загребу): Пошто имам сада информацију за сад није се нико јавио од ових сведока.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Дакле, нису се појавили? Добро. Имамо и за сутра резервисану ову судницу и ми смо и за сутра позвали сведоке, мада је првенствено позиви су ишли да сва тројица дођу данас, али да планирају и сутра па сад бојим се да ако они нису дошли данас није за очекивати да ће се појавити сутра и размишљам шта нам је радити.

ПРОТКОВИЋ (Жупанијски суд у Загребу): Из Вуковара онда ћемо се ми колега судац јавити телефонским путем па ћу Вас обавестити да ли они рачунају да сутра дођу.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Захваљујем. Захваљујем и на сарадњи. Ја бих молио режију да сада завршимо са видео-конференцијском везом са Загребом, а у зависности од овога господине Протковићу видећемо да ли ћемо се видети и сутра.

ПРОТКОВИЋ (Жупанијски суд у Загребу): Можда и сутра. До виђења.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, ми смо планирали данас и сутра да радимо ово, значи Којића и Новака, ништа ево данас у току дана ћемо чути шта ће се десити да ли ћемо можда радити сутра. Ми имамо ваше мобилне телефоне колеге, па уколико се испостави да сутра нећемо радити, онда ћемо вас обавестити путем телефона, будите доступни да вас не излажемо малтретирању и доласку и сутра онако на упразно ако се слажете. Тиме бисмо за данас завршили, хвала лепо, до виђења и пријатно. Желите нешто пре тога?

АДВ. ЈЕВРИЋ ЗОРАН: Ја мислим да је председник већа и ово веће остало дужно одбрани да разјаснимо везано за примену члана 14 Закона о организацији и надлежности државних органа у поступку против учинилаца ратних злочина. Није нам јасно, односно није образложено из ког разлога није могло бити обезбеђено присуство сведока ових у Београду. Ја само кажем ако значи одредба члана 14 каже: «Ако није могуће обезбедити присуство сведока може се и на овај начин обавити то». Мислим да би јако добро било пошто одбрана жели да поставља питања и да заиста би било добро да разјаснимо да немамо проблема у овом поступку, да нам објасните из којих разлога није обезбеђено њихово присуство овде у Београду? Хвала.

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА: Добро, само кратко колега Јеврићу, прошле јесени када смо позвали свих шест сведока не само ових шест него и још неке, уредно су позвани, само су тројица дошли, то су Бергхофер, Чакалић и Хајдар које смо саслушали јесенас овде, јел тако, ови остали нису дошли. Уредно су позвани, нису дошли, из којих разлога ви тражите да вам ми објаснимо, да ја објасним вама сад из којих разлога они нису дошли овде. Ја те разлоге не знам. Уредно су позвани, нису дошли. Тројица су дошла, тројица нису дошла. Друга варијанта видео-конференцијска веза предвиђена је одговарајућим законским прописима. Ја се слажем да саслушавати сведока путем видео-конференцијске везе није исто што и саслушати непосредно у судници. Слажем се са тим да донекле нарушавамо начело контрадикторности и непосредности, али ћете се сагласити са тим да је ово што

смо данас урадили пуно контрадикторније и пуно непосредније него да читамо записнике о саслушању сведока из поступка истраге, јел тако? Мислим да је ово добро, није исто што и сведок у судници, али је јако близу томе. Хвала лепо.

ЗАПИСНИЧАР

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА-СУДИЈА